

MAUER v. AVSTRIJA

(Eur. Court H.R., 18. 2. 1997, Reports 1997-I)

1. - 8. [...]

9. Vlagatelj pritožbe je avstrijski državljani, rojen leta 1953, ki prebiva na Dunaju in vodi taksi podjetje.

10. V prvem primeru, 4. marca 1988, so enega izmed njegovih avtomobilov opazili med vožnjo skozi rdečo luč.

11. 15. maja je Direkcija Zvezne policije na Dunaju vlagatelju pritožbe poslala pismo, v katerem je od njega zahtevala, naj ji izda istovetnost voznika.

12. Ker omenjene dolžnosti (ki jo vozniku nalaga Zakon o motornih vozilih) ni izpolnil, mu je Direkcija Zvezne policije na Dunaju z začasno odredbo o kaznovanju naložila globo 800 ATS, ki bi se v primeru neplačila spremenila v 48-urno zaporno kazen.

13. Vlagatelj pritožbe trdi, da je poskušal na policijski postaji podati pisno ali vsaj ustno vlogo, česar pa mu policisti niso omogočili.

14. Ko bi moralo priti do izvršbe, se je skliceval na nepripravljenost policije, da bi vlogo sprejela, zato so proti njemu sprožili običajni upravnokazenski postopek, v katerem mu je bila po zaslišanju 21. aprila 1989 naložena enaka kazen ter plačilo stroškov v vrednosti 80 ATS.

15. Vlagatelj pritožbe se je pritožil na Deželno vladu na Dunaju, ki je 12. junija razveljavila upravno-kazensko odredbo z obrazložitvijo, da se g. Mauer ni učinkovito pritožil zoper začasno (policijsko) odredbo o kaznovanju. V skladu s tem je obveljala prva odredba.

16. Vlagatelj pritožbe je podal vlogo Upravnemu sodišču. To je 18. oktobra vlogo zavrnilo, ne da bi opravilo obravnavo (35. člen (1) Zakona o upravnih sodiščih) in potrdilo odločbo Deželne vlade. Ugotovilo je, da g. Mauerju ni bila prekršena njegova pravica do pritožbe; čeprav policija vloge ni sprejela, bi jo namreč lahko poslal po pošti.

17. V drugem primeru, 6. avgusta 1987, je dunajska policija ugotovila, da pnevmatike enega izmed vlagateljevih taksijev nimajo ustreznega profila, ter zasegla njegove registrske tablice in registrsko knjižico.

18. 20. septembra 1988 so Zvezne policijske oblasti na Dunaju vlagatelju pritožbe naložile globo 500 ATS (ki se v primeru neizpolnitve spremeni v 30-urno zaporno kazen), ker kot voznik motornega vozila ni izpolnil svojih dolžnosti.

19. Vlagatelj pritožbe je podal vlogo Deželni vladi na Dunaju, ki je 21. aprila 1989 potrdila policijsko odločbo.

20. G. Mauer je 9. junija podal nadaljnjo vlogo Upravnemu sodišču, v kateri se je med drugim pritožil, da je Deželna vlada zavrnila zaslišanje njegovih prič.

Upravno sodišče je 13. decembra vlogo brez obravnave zavrnilo, vlagatelju pritožbe pa naložilo plačilo 2.760 ATS stroškov. Menilo je, da dokazi, ki jih je želel predložiti, ne bi mogli biti relevantni.

21. - 24. [...]

25. G. Mauer je 18. januarja 1990 in 14. maja 1990 podal Komisiji dve vlogi.

V prvi vlogi se je vlagatelj pritožbe skliceval na 1. in 3. (c) odstavek 6. člena Konvencije. Pritožil se je, da ni bil deležen poštenega in javnega obravnavanja pred sodiščem in da mu ni bilo omogočeno, da bi se osebno branil.

V drugi vlogi se je vlagatelj pritožbe skliceval na 1. in 3. (d) odstavek 6. člena. Pritožil se je, da ni bil deležen poštenega obravnavanja in da priče, ki jih je poskušal poklicati, niso bile zaslišane.

26. Komisija je 18. oktobra 1994 sprejela obe vlogi. V svojem poročilu 27. junija 1995 je izrazila naslednji mnenji:

(a) V prvem primeru je šlo za kršitev vlagateljeve pravice do sodišča, kot jo zagotavlja 1. odstavek 6. člena Konvencije, vendar pa odsotnost obravnave pred Upravnim sodiščem ne predstavlja ločenega problema;

(b) v drugem primeru je prišlo do kršitve vlagateljeve pravice do sodišča, kot jo zagotavlja 1. odstavek 6. člena, vendar pa niti odsotnost obravnave pred Upravnim sodiščem niti način, na katerega so bili pretreseni dokazi, ne predstavljata ločenega problema.

27. - 29. [...]

30. Vlada je priznala, da so problemi v pričujočem primeru glede na 6. člen Konvencije enaki kot v primerih Schmutzter, Umlauf, Gradinger, Pramstaller, Palaoro in Pfarrmeier v. Avstrija, 23. 10. 1995.

31. V vseh šestih predhodnih primerih je šlo po mnenju Sodišča za kršitev vlagateljeve pravice „dostopa do sodišča“, glede na to pa je ocenilo, da bi bilo ostale pritožbe nepotrebno obravnavati v sklopu 6. člena.

Ni razloga, da bi v pričujočem primeru uporabili drugačen pristop.

V skladu s tem zaključujemo, da je v obeh primerih prišlo do kršitve 1. odstavka 6. člena in da nam ni potrebno posebej razsojati še o zatrjevanih kršitvah 3. (c) in (d) odstavka 6. člena.